

el davantal de pere calders no crec que valgui tot

En Joan Lluís Bozzo és un apassionat del teatre, que coneix a fons l'objecte de la seva vocació. Té, a més, el coratge d'arriscar-se molt en les seves propostes, però ho fa amb un instint segur i ha convertit en grans èxits els seus muntatges. Alguns d'ells —com el darrer, fins ara— continua atraient un públic nombrós al Teatre Victòria, on es representa *Mar i Cel*.

En una emissió recent de l'espai televisiu *La lluna*, en Bozzo es planyia d'alguns comentaris apareguts a la premsa, en el sentit que aquests remarcaven que la majoria d'espectadors "anaven a veure el vaixell". Com si les enginyoses evolucions del vaixell dalt de l'escenari ho fossin tot. "I no —va afegir en Bozzo—, hi ha alguna cosa més." Certament, tenia tota la raó. Però no pretenc de voler-lo justificar amb aquestes ratlles, perquè ell es justifica ben bé amb les seves realitzacions. El que em va plaure especialment (en els temps que correm) és que en Bozzo va parlar sempre d'un vaixell. En cap moment no es va referir a un barco.

Per una curiosa coincidència, en el mateix programa de *La lluna*, hi va actuar *La Trinca*, evocant —tornant a passar—, un divertit número a bord de la caricatura d'una nau, amb molt d'humor i molta mullena. En aquesta ocasió, els membres de *La Trinca* no es van oblidar ni una sola vegada d'esmentar el barco dels del qual xipollejaven.

Són dues opcions i ara que ho dic no em sé avenir que ho hàgim acceptat amb tanta resignació. Reprenc un tema que ja m'ha temptat en ocasions anteriors, i em consideraria imperdonablement repetitiu si no fos que el problema que em preocupa tendeix a estendre's, en la direcció que acabaria convertint el nostre idioma en un dialecte del castellà. No dubto gens de la recta intenció dels qui van iniciar un procés que ells consideren d'obertura, d'enriquiment. Potser, fins i tot, els guia l'anhel de desempolsar el català. Però els defensors d'aquest punt de vista es recolzen en uns coneixements de lingüística, són professionals de la revisió i la correcció de textos. El mal és que no es pot dir el mateix d'alguns dels seus espontanis seguidors, que sembla que s'hagin sentit alliberats de les noses imposades per les seves limitacions.

Tinc damunt la taula una informació apareguda en un dels

nostres òrgans de premsa, i no pas en el que algú, en un primer moment, podria creure. En la nota es parla d'un avió que acaba de despegar. ¡Que ja és pega! Se n'ha anat en orris la forma catalana, tan viva, de referir-se als objectes que s'enlairen.

Per desgràcia, proliferen les mostres de degradació progressiva i no s'alcen veus autoritzades que provin de posar-hi una mica d'ordre. Si no ens asserenem, els correctors i els assessors lingüístics se'n veuran un bull, no sabran a quin sant encomanar-se. Fa ben poc, en un programa de televisió on ha estat doblada al català una sèrie que compta amb una gran audiència, vaig escoltar els següents mots, pronunciats amb molta desimboltura: "despedida", "despeja", "pesadilla", "tio", "quarto", "nòvia", "aconteixement", "caderes"...

N'hi havia d'altres, però ens convindria més d'oblidar-los i no contribuir a la seva divulgació.

Pere Calders